

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI HAI BỊ ĐUỐI LÝ NGỌC CƠ NỔI NÓNG

Đào Chi Tiên chờ quần hùng dứt tiếng cười rồi nói:

- Theo lời Nhạc tiên sinh thì việc hợp nhất năm phái là mưu sự công ích cho võ lâm chứ không phải vì tư lợi. Do đó nhân vật làm chương môn Ngũ nhạc phái cực kỳ hệ trọng. Anh em Đào mỗ sẽ tận tâm vui lòng đứng ra gánh vác lấy công việc nặng nề này để cho khỏi phụ lòng tin cậy của quần hùng.

Đào Căn Tiên buông tiếng thở dài nói:

- Toàn thể bạn hữu giang hồ đã đồng một chí hướng có lý nào anh em tại hạ lại tự thủ bàng quang mà không góp sức để mưu việc chấn chỉnh lại đạo nghĩa giang hồ?

Sáu anh em Đào Cốc lục tiên kẻ tung người hứng, nghị luận rất hùng hồn tưởng chừng như bọn họ đã được cống hiến đề cử lên làm chương môn Ngũ nhạc phái.

Đột nhiên một lão già mình mặc áo vải trong phái Tung Sơn lớn tiếng hỏi:

- Những quái vật điên khùng kia! Có ai lựa chọn các người lên làm chương môn Ngũ nhạc phái đâu mà các người huênh hoang khoác lác! Thật là những quân mặt dày, nói không biết ngượng miệng.

Lập tức bọn đệ tử Tung Sơn lớn tiếng reo hò. Một người nói:

- Bữa nay là một thịnh sự vui mừng cho cuộc hợp phái. Nếu không thì ta đã chặt mười hai cái chân của sáu tên điên khùng này rồi.

Một người khác hỏi Lệnh Hồ Xung:

- Lệnh Hồ chương môn! Sáu tên quái vật này cùng phe với chương môn ăn càn nói rõ đủ điều mà chương môn không ngó tới ư?

Đào Hoa Tiên liền tóm lấy cơ hội lớn tiếng la:

- Vừa rồi Tả Lãnh Thiền đã tuyên bố năm phái ở Ngũ nhạc hợp thành Ngũ nhạc phái thì những tên phái Hằng Sơn, phái Hoa Sơn... gì gì không còn tồn tại trong võ lâm nữa. Thế mà người kêu Lệnh Hồ Xung một điều chương môn hai điều chương môn thì thành ra người đã mặc nhiên thừa nhận ý làm chương môn Ngũ nhạc phái rồi ư?

Đào Thục Tiên nói theo:

- Theo ý tiểu đệ thì Lệnh Hồ Xung mà được suy tôn làm chương môn Ngũ nhạc phái tuy có kém sáu anh em ta phần nào nhưng dù sao cũng còn tạm được hơn là lựa chọn kẻ khác.

Đào Căn Tiên đồng dục cất tiếng hỏi:

- Nay bọn Tung Sơn đề cử Lệnh Hồ Xung làm chương môn Ngũ nhạc phái thì toàn thể quý vị có ý kiến gì không?

Quần hùng các phái chưa biết trả lời thế nào thì mấy trăm nữ đệ tử của phái Hằng Sơn đồng thanh đáp:

- Phải đó!

Lão già phái Tung Sơn thấy mình buột miệng kêu Lệnh Hồ Xung bằng chức võ môn mà bị Đào Cốc lục tiên chụp lấy để đổ tội lên đầu thì mặt thẹn đỏ bừng không biết làm thế nào, ấp úng mãi mới thốt ra lời:

- Không... không phải tại hạ... suy tôn Lệnh Hồ Xung...

Đào Căn Tiên liền nói:

- Nếu người không có ý định như vậy thì chắc là thừa nhận chức võ môn Ngũ nhạc phái phải dành cho Đào Cốc lục tiên. Hay lắm! Các hạ quả là con người hiểu thời vụ, nhất tâm lựa chọn Đào Cốc lục tiên. Bọn Đào mỗi khước từ là trốn tránh trách nhiệm mà nhận lấy cũng không khỏi e thẹn.

Đào Chi Tiên nói theo:

- Thôi bây giờ đành thế này vậy. Chúng ta cố gắng đứng ra làm chức võ môn Ngũ nhạc phái trong vòng năm bảy tháng hay một năm để sắp đặt đại cuộc cho ổn định rồi sẽ rút lui, nhường ngôi cho một nhân vật anh hùng nào khác, chứ quyết chẳng tham quyền cố vị làm chi.

Đào Cốc lục tiên đồng thanh nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Thật là một cách ứng biến rất thích hợp.

Bọn Đào Cốc lục tiên vừa dứt lời, Tả Lãnh Thiên cất tiếng lạnh lùng:

- Sáu vị nói hoài mà không sợ quá đa ngôn ư? Bữa nay ở trên đỉnh Tung Sơn này tụ hội biết bao nhiêu anh hùng thiên hạ mà các vị ba hoa không ngớt, chẳng để ai góp ý kiến thì ra các vị khinh rẻ quần hùng quá.

Đào Hoa Tiên đáp:

- Được chứ! Sao lại không được? Ai muốn nói gì thì nói, hay có hơi thú vị cũng cứ việc phun ra.

Quần hùng nghe Đào Hoa Tiên nói vậy đều lặng yên vì ai cũng sợ mang tai tiếng là mình nói thú.

Sau một lúc lâu Tả Lãnh Thiên lại lên tiếng:

- Liệt vị anh hùng dĩ nhiên chẳng thiếu chi lời cao kiến xin hãy đưa ra cho hội cùng thảo luận. Chúng ta chẳng cần đếm xỉa đến sáu tên điên khùng kia cho hội nghị mất cả hào hứng.

Lập tức Đào Cốc lục tiên dương sáu cái mũi ra như kiểu đánh hơi. Sáu lão vừa ngửi vừa xua tay nói:

- Thú quá! Thú quá! Không hiểu trung tiện ở đâu phát ra mà thú thế?

Lại một lão già trong phái Tung Sơn cất giọng oang oang:

- Ngũ nhạc kiếm phái như cây liên cành đã kết minh với nhau do Tả chức võ môn đứng ra làm minh chủ. Tả minh chủ từng thống lãnh năm phái đã lâu, oai danh hiển hách võ lâm, nay năm phái đã hợp nhất thành Ngũ nhạc phái thì lý đương nhiên chức võ môn lại phải về tay Tả minh chủ chấp chức. Nếu để người khác e rằng không ai chịu phục.

Đào Hoa Tiên lớn tiếng bài xích:

- Vô lý! Vô lý! Việc hợp nhất năm phái là một cuộc cách mạng đổi cũ thay mới thì chức chương môn cũng phải là một nhân vật mới.

Đào Thực Tiên theo hùa:

- Ngũ ca nói phải lắm! Nếu lại để chức chương môn cho Tả Lãnh Thiên thì chỉ là thay vỏ chứ không đổi ruột. Đã chẳng có chút gì mới mẻ thì hà tất phải hợp năm phái lại làm một?

Đào Chi Tiên nói:

- Trong quần hùng có mặt tại đây ai làm chương môn Ngũ nhạc phái cũng còn tạm được chỉ không thể để cho Tả Lãnh Thiên mà thôi.

Đào Thực Tiên lớn tiếng:

- Tại hạ đề nghị: nếu ai cũng có thể làm được chương môn Ngũ nhạc phái thì chúng ta thay phiên nhau mỗi người làm một ngày. Bữa nay người này, bữa mai người khác. Có thế mới là công bằng. Bất luận già trẻ lớn bé ai cũng có phân không ai bị bỏ rơi hết thấy đều vui lòng hởi dạ.

Đào Căn Tiên nói:

- Phải! Phải! Làm kiểu này hay lắm! Lão phu là hạng già nua xin đề nghị một vị cô nương nhỏ tuổi nhất, người bé nhất lên làm chương môn trước tiên. Cô bé này là Tân Quyên, nữ đệ tử phái Hằng Sơn. Bữa nay để cô lên làm chương môn Ngũ nhạc phái là khỏi mang tiếng ỷ già hiếp trẻ, ỷ lớn hiếp bé.

Bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn đã biết rõ Đào Cốc lục tiên đưa ra những đề nghị tức cười này chẳng qua là để phá khuấy Tả Lãnh Thiên mà thôi, các cô rất lấy làm đắc ý nên đồng thanh lớn tiếng la:

- Sáu vị anh hùng đưa ra ý kiến đó thật là phải lắm!

Hơn ngàn người trong bọn quần hùng thấy công cuộc này không liên quan gì đến mình nhưng họ vốn chán ghét Tả Lãnh Thiên nên mong cho công cuộc này rồi chùng nào hay chùng ấy. Họ cũng theo hùa kéo gân cổ lên mà hưởng ứng Đào Cốc lục tiên. Lúc này trên đỉnh núi Tung Sơn mạnh ai nấy nói thật là một cuộc hỗn loạn xà ngầu.

Một lão đạo phái Thái Sơn cất giọng oang oang:

- Chúng ta phải lựa chọn một nhân vật tài đức song toàn oai danh lừng lẫy đồng thời là một bậc tiền bối cao nhân lên làm chương môn Ngũ nhạc phái. Có lý đâu lại mỗi người luân phiên lên làm một ngày được?

Thanh âm lão này rất chói chang. Giữa những tiếng huyền não om sòm mà cũng lọt vào tai nghe rất rõ.

Đào Chi Tiên liền đáp lại:

- Nhân vật võ lâm hiện nay xứng đáng với tám chữ: "Tài đức song toàn, oai danh lừng lẫy" thì ngoại trừ Đào Cốc lục tiên tại hạ xem ra chỉ có Phương Chứng đại sư, phương trượng chùa Thiếu Lâm chứ không còn ai nữa.

Mọi khi hễ Đào Cốc lục tiên lên tiếng nghị luận là quần hào lại phì cười nhưng lần này Đào Cốc lục tiên đưa danh hiệu Phương Chứng đại sư không ai dám cười đùa chót nhả nữa. Chỉ trong khoảnh khắc hàng mấy ngàn người tụ hội trên ngọn tuyết đỉnh núi Tung Sơn yên lặng như tờ.

Nên biết Phương Chứng đại sư võ công cao cường tính tình lại chính trực. Mấy chục năm trời ai cũng đem lòng ngưỡng mộ. Phái Thiếu Lâm là một môn phái lớn nhất võ lâm, thanh thế cực kỳ hưng thịnh. Vì thế tám chữ "tài đức song toàn, oai danh lừng lẫy" khoắc lên Phương Chứng đại sư không ai có điều gì dị nghị nữa.

Đào Căn Tiên lớn tiếng:

- Phương Chứng, phương trượng chùa Thiếu Lâm liệu có đáng kể là một nhân vật tài đức song toàn, oai danh lừng lẫy không?

Mấy ngàn người đồng thanh đáp:

- Đáng lắm! Đáng lắm!

Đào Căn Tiên nói:

- Thế là các vị đã chứng khẩu đồng từ công nhận lòng ngưỡng vọng của toàn thể anh hùng đối với bọn Phương Chứng đại sư so với lòng ngưỡng vọng của mọi người đối với bọn Đào mỗ hầy còn có phần hơn. Như vậy phải thỉnh Phương Chứng đại sư lên làm chủ môn Ngũ nhạc phái rồi.

Một số đông đồ đệ phái Tung Sơn và Thái Sơn liền la hét:

- Sao các người nói càn? Phương Chứng đại sư là chủ môn phái Thiếu Lâm có liên can gì đến Ngũ nhạc phái?

Đào Căn Tiên nói:

- Vừa rồi một vị lão đạo đã tuyên bố phải thỉnh một nhân vật tài đức song toàn, oai danh lừng lẫy và là một bậc tiền bối cao nhân lên làm chủ môn Ngũ nhạc phái. Bọn ta lựa chọn được một nhân vật đâu phải chuyện dễ dàng? Chẳng lẽ Phương Chứng đại sư không phải là nhân vật tài đức song toàn oai danh lừng lẫy? Chẳng lẽ Phương Chứng đại sư cũng không phải là một bậc tiền bối cao nhân? Theo lời người thì Phương Chứng đại sư là một người hậu bối đề nhân hay sao? Có lý nào thế được? Kẻ nào lớn mật dám bảo Phương Chứng đại sư là hậu bối đề nhân không đáng làm chủ môn thì bọn Đào Cốc lục tiên này quyết liều mạng với hắn.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Phương Chứng đại sư đã làm chủ môn phái Thiếu Lâm mấy chục năm rồi được thì sao lại không thể làm chủ môn Ngũ nhạc phái? Chỉ những tên cuồng đồ lớn mật mới dám bảo Phương Chứng đại sư không biết làm chủ môn hay không xứng đáng làm chủ môn mà thôi.

Ngọc Cơ Tử ở phái Thái Sơn chau mày nói:

- Dĩ nhiên Phương Chứng đại sư là một nhân vật đức cao vọng trọng chẳng ai là không kính ngưỡng. Nhưng công cuộc bữa nay của chúng ta là tuyển lựa chủ môn cho Ngũ nhạc phái mà Phương Chứng đại sư tới đây tham dự với địa vị tân khách sao lại kéo lão gia vào công cuộc này được?

Đào Các Tiên hỏi:

- Theo lời các hạ thì chúng ta không thể tuyển lựa Phương Chứng đại sư làm chủ môn Ngũ nhạc phái chỉ vì Thiếu Lâm và Ngũ nhạc phái không có liên quan gì với nhau phải không?

Ngọc Cơ Tử đáp:

- Chính là thế đó!

Đào Các Tiên hỏi:

- Sao lại bảo phái Thiếu Lâm không có liên quan gì đến Ngũ nhạc phái? Đào mỗ cho rằng quan hệ rất lớn. Xin hỏi Ngũ nhạc phái là những phái nào?

Ngọc Cơ Tử đáp:

- Các hạ đã biết rõ sao còn cố ý hỏi vặn? Ngũ nhạc phái tức là năm phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn và Hằng Sơn.

Đào Hoa Tiên và Đào Thực Tiên đồng thanh lớn tiếng:

- Trật rồi! Trật rồi! Tả Lãnh Thiền vừa mới nói: Sau khi Ngũ nhạc kiếm phái nhập làm một thì những tên phái Tung Sơn, Thái Sơn gì gì cũng không còn tồn tại nữa mà sao các hạ lại nhắc đến hoài?

Đào Căn Tiên nói theo:

- Xem thế đủ biết lão vẫn say mê về chuyện phe phái, không bao giờ quên được ý niệm phe phái trong đầu óc. Chỉ còn chờ cơ hội là mưu đồ khôi phục lại oai phong cho phái Thái Sơn, vẫn hồi thanh thế của Nhật Quang Phong.

Bây giờ quần hùng lại có nhiều người bật lên tiếng cười, bụng bảo dạ:

- Đừng tưởng Đào Cốc lục tiên là bọn dở điên dở khùng hề ai nói lộn nửa câu là lập tức mấy lão nắm lấy để xoay cho hết đường mở miệng.

Nên biết Đào Cốc lục tiên ngay từ thuở nhỏ còn là những đứa con nít lên ba vừa tập nói đã bắt đầu cãi vã nhau. Họ chỉ rình những chỗ sơ hở của anh em để đả kích. Mấy chục năm trời họ cãi lộn nhau, tranh luận với nhau như cơm bữa. Bây giờ cả sáu bộ óc cùng đem ra sử dụng vào một phe với nhau để chống đối người ngoài thì sáu cái mồm loa mép giải kia còn ai cãi lại được với họ nữa?

Ngọc Cơ Tử bị bọn Đào Cốc lục tiên bắt bẻ tức giận vô cùng mà không biết nói thế nào. Mặt lão lúc đỏ bừng lúc tái xanh.

Sau lão tức quá văng cùn:

- Ta không nói với các ngươi nữa. Ngũ nhạc phái gặp phải sáu cái quái thai này thật là vô phúc.

Đào Hoa Tiên nghe Ngọc Cơ Tử nói vậy liền bắt bẻ:

- Người bảo Ngũ nhạc phái gặp chuyện vô phúc thì ra người coi khinh rẻ phái này và không muốn đưa mình vào đó rồi!

Đào Thực Tiên nói theo:

- Bữa nay là ngày đầu tiên khai sơn lập phái người đã có quyền rửa Ngũ nhạc phái vô phước thì còn mong gì cho bản phái mở mang rộng lớn để cùng hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang chia ba chân vạc khiến cho người giang hồ kính ngưỡng nữa? Ngọc Cơ Tử! Sao lại có ác ý thốt ra những lời bất tường như vậy?

Đào Diệp Tiên cũng lên tiếng:

- Ngọc Cơ Tử thốt ra những lời xúi quẩy đủ hiểu người hán tuy người ở Ngũ nhạc phái mà lòng còn quyến luyến phái Thái Sơn. Hán chỉ mong cho việc hợp phái không thành, ngay ngày đầu tiên đã bị lật nhào. Vậy Ngũ nhạc phái chúng ta dùng thứ chỗ dụng tâm khinh bạc như vậy của hán thế nào được?

Nhưng con nhà võ trên chốn giang hồ hàng ngày trải qua những cuộc đua gươm máu chảy nên rất kiên kỳ những triệu chứng bất thường. Quần hùng nghe Đào Cốc lục tiên nói vậy đều nhận thấy rất có lý. Bữa nay mà Ngọc Cơ Tử thốt ra lời Ngũ nhạc phái vô phước thật là điều không nên.

Chính Ngọc Cơ Tử cũng biết lời không dám nói gì nữa mà chỉ ngậm ngậm uất hận Đào Cốc lục tiên.

Đào Căn Tiên cất tiếng chất vấn:

- Ta bảo phái Thiếu Lâm và phái Tung Sơn có liên quan với nhau mà Ngọc Cơ Tử lại bảo chẳng có liên quan gì. Bây giờ ta hỏi lại hai phái đó có liên quan không? Người nói đúng hay là ta nói đúng?

Ngọc Cơ Tử hậm hực đáp:

- Người thích cái đó có liên quan với nhau thì liên quan chứ sao?

Đào Căn Tiên cười ha hả nói:

- Việc thiên hạ khôn không qua lẽ, khỏe chẳng qua lời. Vậy ta xin hỏi chùa Thiếu Lâm ở trên núi gì? Phái Tung Sơn ở ngọn núi nào?

Đào Hoa Tiên nói ngay:

- Chùa Thiếu Lâm ở trên ngọn Thiếu Thất còn phái Tung Sơn ở trên ngọn Thái Thất. Cả Thái Thất lẫn Thiếu Thất đều thuộc về núi Tung Sơn có đúng thế không? Tại sao lại bảo phái Thiếu Lâm không liên quan với Tung Sơn? Cái này thật danh chính ngôn thuận chứ không phải chuyện cãi chày cãi cối.

Quần hùng nghe đều vừa ý gật đầu.

Đào Chi Tiên nói:

- Vừa rồi Nhạc tiên sinh đã nói là cuộc hợp phái mục đích để giảm bớt những chuyện tranh chấp trên chốn giang hồ. Vì thế nên tiên sinh tán thành. Tiên sinh còn nói những môn phái có võ công tương tự hoặc ở khu vực gần nhau thì nên hợp lại. Kể khu vực gần nhau thì chẳng có trường hợp nào thuận tiện hơn là Thiếu Lâm và Tung Sơn vì hai môn phái lớn này ở cùng trong một dãy núi. Nếu Thiếu Lâm và Tung Sơn không hợp phái thì e rằng lời nói của Nhạc tiên sinh chỉ như một phát... một phát... hơi xì khó nghe.

Quần hùng thấy Đào Chi Tiên muốn tránh chữ "Phá trung tiện" mà phải loanh quanh lựa chữ hoài thì không khỏi nổi lên tràng cười ha hả.

Sự thực ai cũng hiểu rằng phái Thiếu Lâm và Tung Sơn hợp nhất là việc chẳng bao giờ xảy ra được song Đào Cốc lục tiên nói rất đúng lý chứ không phải tầm bậy.

Đào Căn Tiên nói:

- Phương Chứng đại sư là một nhân vật ai cũng kính phục hầu hết quần hùng đều muốn mời lão nhân gia lên làm chủ môn Ngũ nhạc phái nhưng vì có người nên ra vấn đề đại sư không ở trong Ngũ nhạc phái. Bây giờ chỉ cần phái Thiếu Lâm và Ngũ nhạc phái hợp nhất kêu bằng "Thiếu Lâm Ngũ nhạc phái" thì Phương Chứng đại sư liền trở nên chủ môn nhân của phái mới dựng này.

Đào Căn Tiên nói:

- Đúng thế! Hiện nay ở trên cõi đời này mà đòi kiếm một nhân vật hợp đức hơn Phương Chứng đại sư để cử làm chủ môn thì chẳng thể nào có được.

Đào Thực Tiên nói:

- Bọn Đào Cốc lục tiên chúng ta đã khâm phục Phương Chứng đại sư thì còn ai là không phục nữa?

Đào Hoa Tiên nói:

- Nếu có người bất phục thì cứ việc đứng ra tỷ đấu với bọn Đào mỗ. Nếu người đó thắng Đào mỗ thì lại tỷ đấu với Phương Chứng đại sư. Thắng Phương Chứng đại sư sẽ tỷ đấu với những đại sư cao thủ ở Đạt Ma đường, La Hán đường, Giới luật viện, Tàng kinh các trong chùa Thiếu Lâm. Hễ thắng được các vị đại sư cao thủ ở Đạt Ma đường, La Hán đường, Giới luật đường, Tàng kinh các trong chùa Thiếu Lâm sẽ đến tỷ đấu với Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đang.

Đào Thực Tiên ngắt lời:

- Ngũ ca! Sao lại phải tỷ đấu với Xung Hư đạo trưởng ở phái Võ Đang?

Đào Hoa Tiên đáp:

- Hai vị chủ môn phái Thiếu Lâm và Võ Đang đã có mối giao tình đồng sinh cộng tử, chia sẻ vinh nhục mà Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm bị kẻ khác đả bại thì có lý do nào Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đang lại chịu bỏ qua mà không ra mặt?

Đào Thực Tiên nói:

- Phải rồi! Ngũ ca nói thế thật là hợp lý. Như vậy là sau khi hạ thắng Xung Hư đạo trưởng, chủ môn phái Võ Đang còn phải tỷ đấu với bọn Đào Cốc lục tiên lần nữa.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Ô hay! Họ tỷ đấu với Đào Cốc lục tiên chúng ta rồi sao còn phải tỷ đấu keo thứ hai làm chi?

Đào Thực Tiên đáp:

- Lần đầu chúng ta bị thua chẳng lẽ cam tâm chịu hàng? Dĩ nhiên chúng ta phải đấu cho đến một sống một còn như những âm hồn chẳng bao giờ tiêu tan với quân khốn kiếp đó.

Quần hùng vốn có ác cảm với Ngọc Cơ Tử nghe Đào Cốc lục tiên nói liền cười âm lên. Thậm chí có người thét lên những tiếng quái dị để phá rối.

Ngọc Cơ Tử tức giận không bút nào tả xiết liền nhảy vọt ra thét lớn:

- Đào Cốc lục quái! Lão gia Ngọc Cơ Tử không lý luận với bọn điên khùng các người nữa. Các người có giỏi lại đây đấu sức với lão gia.

Đào Căn Tiên thủng thẳng hỏi:

- Nay chúng ta đã thành môn hạ trong Ngũ nhạc phái với nhau nếu xảy cuộc xung đột động thủ thì thành ra huynh đệ tương tàn hay sao?

Ngọc Cơ Tử đáp:

- Các người đã nhiều lời lại nói toàn những điều huyênh hoang vô lý, đến quỷ thần cũng chén ghét thì ai mà chịu được? Ngũ nhạc phái không còn các người mới khỏi dơ tay bẩn mắt.

Đào Căn Tiên la lên:

- à ra người đã động sát khí, muốn hạ sát anh em Đào mỗ rồi.

Ngọc Cơ Tử chỉ hừ một tiếng chứ không trả lời.

Đào Chi Tiên chậm rãi nói:

- Bữa nay là ngày hợp nhất năm phái chúng ta mà bọn các người ở phái Thái Sơn lại muốn ra tay hạ sát sáu vị cao thủ của phái Hằng Sơn thì ra các người vẫn nặng đầu óc phe phái. Hành động của các người như vậy mà bảo là Ngũ nhạc phái đồng tâm hiệp lực cứu khốn phò nguy đấy ư?

Ngọc Cơ Tử bụng bảo dạ:

- Thành cha này nói nghe cũng có lý. Nếu bữa nay mình ngang nhiên giết sáu anh em bọn chúng thì e rằng rồi đây đại cuộc tất sẽ xảy nhiều chuyện rắc rối. Phái Hằng Sơn cũng có nhiều tay cao thủ tất họ sẽ ra mắt trả thù cho chúng.

Lão nghĩ vậy liền cố nén cơn tức giận đáp:

- Các người đã hiểu đại nghĩa cần phải đồng tâm hiệp lực cứu khốn phò nguy thì đừng tuôn ra luận điệu càn rỡ làm trở ngại đại cuộc nữa.

Đào Diệp Tiên hỏi:

- Còn những lời có tính cách xây dựng làm rạn vỡ tiền đồ Ngũ nhạc phái, bỏ ích cho toàn thể võ lâm đưa ra được không?

Ngọc Cơ Tử cười lạt đáp:

- Chà các người đừng lý luận nữa! Khi nào ở miệng các người lại thốt ra được những lời hợp lý và bỏ ích?

Đào Hoa Tiên nói:

- Việc đề cử chức chủ môn cho Ngũ nhạc phái chẳng những rất quan hệ cho tiền đồ bản phái mà còn có liên quan đến phúc họa tương lai của toàn thể võ lâm. Sáu anh em Đào mỗ tận tâm suy nghĩ lựa chọn một nhân vật tiền bối đức cao vọng trọng đứng ra đảm trách là vì công tâm. Thế mà nhà người lại vì óc lợi kỷ muốn đưa ra một

hạng lưu manh vì hắn dứt lốt cho người 3 ngàn lạng vàng, bốn cô hầu xinh đẹp để lữ người công kênh hắn lên làm chương môn.

Ngọc Cơ Tử mặt giận hầm hầm, quát hỏi:

- Người dựng đứng lên những điều vu vơ như vậy mà bảo là không ăn cần nói rõ ư? Câu chuyện có người dứt lốt cho ta ba ngàn lạng vàng và bốn cô gái đẹp ở đâu mà ra?

Đào Hoa Tiên đáp:

- ô! Có khi ta nói lầm về số mục thật. Nếu không ba ngàn thì là bốn ngàn lạng. Còn gái đẹp chẳng đúng bốn cô thì cũng ba cô hoặc năm cô chứ sao? Cái đó tự người biết rồi. Kể nào được người ủng hộ trong cuộc lựa chọn làm chương môn tức người đã cho người ăn của dứt.

Ngọc Cơ Tử rút trường kiếm đánh soạt một tiếng rồi hét lớn:

- Từ giờ trở đi bọn mi ăn nói cần rõ là máu loang mặt đất đó!

Đào Hoa Tiên nổi lên tràng cười rộ. Hắn phưỡn ngực xông ra nói:

- Người đã dùng hành động đốn mạt để hạ sát Thiên Môn đạo nhân, chương môn phái Thái Sơn nhà người còn muốn kéo bè để giết người chăng? Người có giỏi thì cứ làm cho ta máu loang mặt đất đi! Người đã hạ sát Thiên Môn đạo nhân là người cùng phe, bây giờ người thử tái diễn cái trò quen thuộc đó vào mình ta để quần hùng coi cho rõ mặt bọn dê hèn.

Hắn vừa nói vừa cất bước tiến về phía trước mặt Ngọc Cơ Tử.

Ngọc Cơ Tử vung trường kiếm lên hét:

- Đứng lại ngay! Nếu mi còn tiến thêm bước nữa đừng trách ta.

Đào Hoa Tiên cười sảng sặc đáp:

- Người nói rộn với ta đó chứ? ngọn tuyết đỉnh núi Tung Sơn này há phải là đất riêng của nhà người mà người cấm được ta? Ta muốn thả bước từ từ hay chạy lui chạy tới là quyền của ta. Người lấy gì mà cản ta được?

Đào Hoa Tiên tiếp tục tiến về phía trước mấy bước.

Ngọc Cơ Tử còn cách hắn không xa mấy nên đã nhìn rõ bộ mặt cổ quái, hàm răng vàng khè của Đào Hoa Tiên nhe ra mà cười trông càng ghê tởm.

Lão tức giận đầy ruột lại thấy thái độ bướng bỉnh của Đào Hoa Tiên thì còn nhịn thế nào được liền vung kiếm đâm thẳng vào trước ngực đối phương.

Đào Hoa Tiên vội né tránh, đồng thời lớn tiếng thóa mạ:

- Quân đạo tặc thối tha kia! Người muốn động thủ thật chăng?

Nên biết kiếm thuật của Ngọc Cơ Tử đã luyện đến trình độ xuất thần nhập hóa. Lão vung kiếm phóng ra một chiêu rồi lập tức hai chiêu liên hoàn. Chiêu thức đã thần tốc phi thường lại cực kỳ chuẩn đích.

Đào Hoa Tiên vừa thóa mạ vừa né tránh được bốn chiêu kiếm của đối phương. Song Ngọc Cơ Tử càng đánh chiêu thức càng mau lẹ hơn. Đào Hoa Tiên muốn rút đoản kiếm ở sau lưng ra đỡ gạt mà không sao kịp được.

Bổng kiếm quang lóe lên rồi nghe đánh sột một tiếng. Mũi kiếm của Ngọc Cơ Tử đã đâm trúng vai Đào Hoa Tiên.

Giữa lúc ấy diễn biến đột ngột lại xảy ra: thanh trường kiếm của Ngọc Cơ Tử bị tuột tay hất tung lên cao. Tiếp theo người lão bị nhấc bổng khỏi mặt đất. Bốn chân tay lão bị bốn Đào Căn Tiên, Đào Cán Tiên, Đào Chi Tiên, Đào Diệp Tiên bốn bên chia nhau nắm lấy.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, bổng thấy kiếm quang lấp loáng một lưỡi gươm nhằm đỉnh đầu Đào Chi Tiên chém xuống.

Nhưng Đào Thực Tiên đã đứng chờ sẵn bên cạnh để hộ vệ cho đồng bọn. Đào Thực Tiên vừa giơ kiếm lên gạt được lưỡi kiếm bổ xuống đầu Đào Chi Tiên thì người kia lại thay đổi thế kiếm nhằm đâm vào trước ngực Đào Căn Tiên.

Đào Chi Tiên vội rút kiếm ra đỡ gạt. Hắn quay lại nhìn người vừa phóng kiếm đâm Đào Căn Tiên và Đào Chi Tiên là ai, chính là Tả Lãnh Thiên, chủ môn phái Tung Sơn...